

Upprättelsen

Paulo hade äntligen blivit insläppt, och nu stod han där mitt i salen. Runt omkring honom satt män, kvinnor och barn och betraktade honom nyfiket.

- Vad är ert ärende? frågade plötsligt en tjock man med oklanderligt välkammade polisonger.

Paulo sträckte på ryggen, som om han ville visa de närvarande att han minsann visste vad han gjorde där, och sa sedan:

- Jag är här av endast en anledning.
- Och får man fråga vilken? undrade den tjocke mannen samtidigt som han roat mönstrade Paulo.
- Att få upprättelse.

Paulo var nöjd med sin inledning, och han var inte förvånad över att det hade gått så bra, då han hade förberett sig i timmar inför detta framträdande.

- Vad vill han ha upprättelse för? undrade en kvinna med spetsig näsa.

- För att ni alla har sårat mig djupt.
- Tycker du det? frågade ett litet barn och räckte ut tungan åt honom.
- Ja, sa Paulo och försökte låta bli att se på det ohyfsade barnet som nu stirrade på honom med ett flin.

Så harklade sig den tjocke, och med märkbar irritation snäste han åt Paulo:

- Men snälla nån! Berätta för oss hur vi har sårat dig.
- Mer än gärna, svarade Paulo och tog ett steg framåt.

I salen var det alldeles knäpptyst. Alla glodde på honom, log i mjugg och blinkade menande åt varandra, som om de alla önskade honom allt annat än framgång. Men Paulo såg inte på dem, för han var så upptagen med att få ordning på det han nu skulle säga. Hur var det nu, tänkte han och försökte komma ihåg sitt upplägg som han så grundligt hade gått igenom dagarna innan. Ja, så sent som i går kväll hade han mycket klart för sig hur han skulle lägga fram sin sak. Men nu var det som om han inte riktigt visste var han skulle börja.

- Vi lyssnar! ropade den tjocke som hade tänt en cigarr och puffade ut röken så att den bildade små cirklar i luften, vilket fick barnen i salen att gapa av förundran.

Paulo började tala, men ju mer han talade desto

mer trasslade han in sig. Allt det han sa lät osammanhängande, och inte blev det bättre av att han stundtals stammade fram orden. Till slut satte han igång att hosta eftersom cigarröken i salen liksom hade smugit sig in i hans lungor, och han blev tvungen att be om ett glas vatten.

- Ge människan vatten! vrålade den tjocke och såg besvärat på Paulo.

En mager man med avlångt ansikte ställde sig upp och hämtade ett glas vatten åt Paulo. När mannen räckte över glaset såg han Paulo i ögonen och med en näst intill förtrolig röst viskade han att allt nog skulle gå bra.

- Tror du det? viskade Paulo tillbaka och kände sig med ens lite lättare till mods.

- Det kommer att gå bra... men inte för dig... utan för oss andra som du har anklagat för att ha sårat dig, sa mannen med knappt hörbar röst och drog sig sedan tillbaka.

Paulo tittade efter mannen och funderade över vad denne sagt. Sedan frågade han sig själv om han hade hört fel.

- Vi lyssnar! ropade åter den tjocke mannen och puffade vidare på sin cigarr.

I detsamma stod allting klart för Paulo, för nu visste

han precis vad han skulle säga. Han böjde sig fram för att ställa ner glaset, sedan rätade han på sig för nu var det dags för honom att kräva upprättelse. Men i samma ögonblick blev han helt ställd och spärrade upp ögonen. Hastigt tittade han ner på sina fötter och upptäckte till sin förskräckelse att han var barfota; ja, någon hade, utan att han hade lagt märke till det, tagit av honom både strumporna och skorna. Han skrattade till och såg förvånat på sina bara fötter. Var är mina strumpor och skor? sa han halvhögt för sig själv.

När Paulo sedan tittade upp fick han se att den tjocke mannen hade rest på sig, och att denne nu hade cigarren hängande i mungipan.

- Vad är det? frågade Paulo och log osäkert.
- Varför har ni inget på fötterna? frågade den tjocke och log försmädligt.
- Ja, visst är det märkligt, svarade Paulo snabbt och tittade oförstående på sina fötter.
- Ni begriper väl att vi kommer att ha synpunkter på det längre fram?
- Naturligtvis herr...
- Stein, om jag får be, sa denne och log brett.
- Naturligtvis herr Stein, viskade Paulo som nu skämdes över att han stod alldeles barfota inför alla.
- Och hur är det med byxorna? frågade tjocke Stein och tittade förstulet på hans ben.
- Mina byxor? undrade Paulo och började svettas, för med ens visste han att han inte längre hade några byxor på sig.

- Ni tar er verkligen vissa friheter, konstaterade Stein och skakade på huvudet.

Då ställde Paulo den löjliga frågan om det var Stein själv som tagit hans byxor.

- Nej, det har jag sannerligen inte, skrattade Stein.
- Men vem har tagit dem? frågade Paulo förtvivat.
- Ni begriper väl det olämpliga i att stå här utan byxor?
- Naturligtvis herr Stein, viskade Paulo generat.
- Ni kan gå nu! fräste Stein helt plötsligt.

Men Paulo stod kvar och tittade på Stein och de andra med häpen blick. Han hade ju kommit för att få upprättelse, och då kunde de väl inte bara köra iväg honom som om han vore en hund. Visserligen stod han där halvt naken, men vad hade det med hans upprättelse att göra?

- Herr Stein, jag har kommit hit för att få upprättelse. Och här vill jag bara i förbigående nämna att jag har lagt ner åtskilliga timmar på att förbereda mig, och så vräker ni ur er att jag ska försvinna härifrån. Är det så ni behandlar en människa som blivit kränkt, och som av uppenbara skäl önskar att få upprättelse!?
- Till att börja med behöver ni inte höja rösten, tillrättavisade Stein honom, och för det andra tycks ni begära att vi ska ta er på fullt allvar när ni står där och visar upp era kalsonger inför denna församling.
- Det hör inte till saken! skrek Paulo helt utom sig.

Nu hördes fnitter i salen och Stein rättade till ett av sina ögonbryn med lillfingret, som om Paulo med sitt skrik hade rubbat ordningen bland hårstråna. Därefter plutade han en aning med munnen och frågade:

- Säg mig... är det inte lite för mycket begärt av er att be om upprättelse?

- Absolut inte! sa Paulo bestämt, samtidigt som han var rädd för att någon i salen skulle smyga sig fram och ta både kavaj och skjorta ifrån honom.

- Låt oss reda ut det här en gång för alla, sa Stein och log falskt.

- Jag begär bara upprättelse, sa Paulo obevekligt.

- Då så! Ni har vår förlåtelse, sa Stein oväntat.

Paulo visste inte vad han skulle säga.

- Ja, nu har ni fått vår förlåtelse.

- Men...

- Se så... ni kan gå härifrån nu, sa Stein samtidigt som han inte kunde låta bli att snegla på Paulos bara underkropp.

- Då får jag väl tacka, sa Paulo som kände sig förvirrad.

Han lämnade sedan salen, men innan han stängde dörren efter sig vände han sig om. Alla därinne satt tysta och tittade på honom. Jag går nu, sa han, men det var ingen som hörde honom. Försiktigt stängde han igen dörren. Och snart hörde han hur man tjöt av skratt inne i salen.